

Ὁ ἄλλος τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι κ' ἓνα χαμόγελο μιᾶς βαθῆς καλοσύνης χαράχτηκε στὰ σκοτεινὰ πρόσωπά τους.

III

Ἐπρεπε νὰ φύγει. Οἱ μυστικοὶ ἀστυνόμοι τὸν εἶχαν ἀνακαλύψει σὲ κάπιο σπίτι, τὴν ὥρα ποὺ εἶταν ἔτοιμος νὰ ρηῖξει τὸ τελευταῖο σπέρτο. Τό'α μερόνυχτα τὸν κυνηγούσανε τώρα, αὐτὸν τὸν ἔρακτομένο ἔπαυστάτη, καὶ δὲν τὸν ἄφριαν νὰ σταθεῖ πουνθενά. Ἀπὸ κάποιον ἔμαθε πὼς δυὸ ἄλλους συντρόφους του τοὺς εἶχανε πιάσει, κὶ αὐτὴ τὴν ὥρα τοὺς σέρνανε στὸ στρατοδικεῖο. Ὁ ἓνας, στὸ δρόμο, εἶχε πέσει κάτου. Βογγούσε, κὶ ἀπὸ πόνου χωροφυλάκοι, πλῆθος χωροφυλάκοι νὰ τὸν χτυποῦνε, νὰ τὸν χτυποῦνε...

Γιὰ μιὰ στιγμή τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε τὴ μορφὴ τοῦ συντρόφου του. Ἀδύνατη, κίτρινησιμένη, τὸν κοιτούσε στὰ μάτια...

Ὁ λαὸς ἀνυπομονοῦσε νὰ μάθει, νὰ κοῦσει...

Στὰ σαλόνια τῶν πλούσιων μιλούσανε ὀλοένα γι' αὐτὸν. Ρωτοῦσανε, κρατοῦσανε σημεῖωσες... Ὁ φόβος τοὺς εἶχε παραλύσει τὴ σκέψη...

Καὶ σὰν κάτι βαρὺ, καὶ φοιχτὸ νὰ σκέπαζε τὴν ἀτιμόσφαιρα δὴ.

Καὶ ξαφνικά, στὶς πέντε τὸ ἀπόγεμα, νὰ τί ἔγινε :

Μιὰ μπόμπα εἶχε πέσει κάτου. Ὑστερα ἄλλη, ἄλλη...

Γιὰ μιὰ στιγμή ὅλα σταματήσανε. Σὲ λίγο ἀκουστήκανε οἱ καμπάνες πάλε. Χτυποῦσανε ὅλες μαζί, βαριά, γλήγορα, φρενιζαμένα. Ὁ κόσμος ἔσπυθρε στὸς δρόμους. Ὁ πρόμος εἶτανε ζωγραφισμένος παντοῦ. Πολλοὶ τρέχανε νὰ δοῦνε, νὰ μάθουνε. Τὰ τραῖμα σταματήσανε. Ποιοὶ τὰ σταματήσανε ; Γιατί ; Μιὰ εἰδηση : Οἱ ἐργάτες χτυπήθηκαν. Ποῦ ; Πῶς ; Ὑπάρχουνε πολλοὶ σκοτωμένοι. Ἡ ἀστυνομία τοὺς εἶχε ζῶσει μέσα σ' ἓνα ἐργοστάσιο. Κεῖνη τὴ στιγμή ἓνα φορτεῖο πέρασε. Ὑστερα ἄλλο. Ἀπὸ κάπου ἀκουστήκανε τραγουδία. Τί ; Ποιὰ εἶναι ; Ὁ κόσμος ἔτρεχε, πολλοὶ βλαστημούσανε καὶ φρονάζανε καὶ σηκώνανε ψηλά τὶς γροθιές τους...

ΤΑΚΗΣ ΦΙΤΣΟΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Ἀγαπητέ μου Νουμά,

Σὲ παρακαλῶ νὰ δημοσιέψῃς τὰκόλουθα

Τὸ Βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἐστίας» ἔβγαλε μιὰ μεγάλη, εἰκονογραφημένη, πλούσιαν Ἀγγελία, γιὰ τὴν ἔκδοσιν ὅλων τῶν φιλολογικῶν μου Ἔργων ποὺ ἔχει ἀναλάβει. (Θὰ βγαίνουν τρεῖς - τέσσερες τόμοι τὸ χρόνο κὶ ὅλη ἡ Σειρὰ, ἀπὸ βιβλία ὁμοίμορφα, θὰ τελειώσει σὲ 10 - 12 χρόνια).

Ἄν ἐγείναν πολλὰ ἀντίτυπα αὐτῆς τῆς Ἀγγελίας γιὰ μιὰ γενικὴ διανομή. Ὅσοι θέλουν ὅμως νὰ τὴν ἔδωκ, μποροῦν νὰ μοῦ γράψουν σ' ἓνα δελτάριο τὴ διεύθυνσή τους, γιὰ νὰ τοὺς τὴ στείλω.

Μὲ ἀγάπη,

Δικός σου

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
38 Ἐθρική, Ἀθήνα

ΣΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

Τοῦ Ψυχάρη

Λευκὴ ψυχούλα, ποῦγινες Τριαντάφυλλο τοῦ Χάρου,
Καὶ πήγες, σὺ, τὸ πὸ ἄμορφο λουλούδι καὶ τ' ἄγνθ
Γιὰ νὰ στολίσεις τὸ μουντὸ βασίλειο τοῦ Κουρσάρου
Μ' ἓνα μικρὸ χαμόγελο καὶ μ' ἓνα δάκρυ ἄγνθ,

Κὶ ἂν χάθηκες, κὶ ἂν σβήστηκες, μὲς στὶς καρδιές μας
(μένεις,

—Μοιάζεις ἀρχαῖα θέβινζα μιᾶς ἱερῆς φωτιᾶς...

Τὸν κόσμο τὸν ἀφήφριες, ἀπάνω του διαβαίνεις,

Κὶ ὅπου σὲ σπρώχνει ὁ Ἔρωτας γοργότερη περῆς.

Ἀγάπησες, κὶ ἂς ἦξαιρες μὲ κείνον ποὺ ἀγαποῦσες.

Ὅτι ποτὲς δὲ θάχτιζες ἐρωτικὴ φωλιά...

Τὸ φῶς σου ποὺ τὸ πρόσμενες καὶ ποὺ τὸ καρτεροῦσες,

Ποῦς ξαίρει, ποὺ θρισκότανε, σὲ μίμθηρ συλλογιά...

Ἀπ' τίς καρδιές μας ἔβανες κὶ ἀνάβλινε τὸ δάκρυ,

—Θύμα καὶ σὺ στῆς ἀσπλαχνῆς ἀγάπης τὸ θεομό!—

Γονατιστὴ στοῦ τάφου σου τὴ μισρωμένην ἄκρη

Κάποιο λουλούδι φέρνω σου, πονετικά... χλωμό...

Χίος

ΦΟΥΛΑΜΕΝ

ΟΝΕΙΡΑΤΑ

Ὅσο ἀλαφρὲς κὶ ὅσο ἄμορφες κὶ ἂν εἶναι οἱ ἀλυσσίδες τῆς σκλαβιάς, πάντα ἀλυσσίδες τῆς σκλαβιάς εἶναι.

Ἡ Ἀγάπη ἢ καρδιομυλῆχτρο μᾶς ἔβανε κὶ ὁ Ἔρωτας ὁ πιγνιδιάρης μᾶς σφιχταγκάλιαζε. Τὰ γαλιανά τῆς μάτια μὲ τὰ δικά μου τὰ κασιτανὰ ἔφριζαναν τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἔρωτα — μὰ τὰσπρα νερατζάνθηα τῆς λεμονιάς τὸ θάνατό τους.

Ἐῖχαμε ἀγκαπηθεῖ ἀπὸ πολὺν καιρὸ, δὲν ξαίρω πόσο... καὶ ζούσαμε ὅπως τὰηδῶνια μὲσα στὴ βασιμονορία — τὴ φωλιά τους — τραγουδώντας τὴ φύση καὶ τὸν ἔρωτα.

Ἔτσι καὶ μεῖς, μὲ τίς καρδιές σφιχτοδεμένες μὲ τῆς λειτεριάς τῆς ἀλυσσίδες τῆς ἀνάλαφρας, ζούσαμε σ' ἓνα σπιτάκι, μακριὰ ἀπὸ τὴν κοινωνία καὶ τὴν πρόληψη.

Μὰ ἡ πρόληψη μπερῆ μέσα στὸ σπιτάκι μας μὲ τὴ μορφὴ τῆς μάννας ποὺ ἔλεγε «παιδιά μου νὰ στεφανοθῆτε, γιὰ νὰ βγῆτε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία κὶ ἀπὸ τὰ κακὰ στόματα τοῦ κόσμου», καὶ χωρὶς νὰ θέλωμε μᾶς δέσανε μὲ τὰ νερατζάνθηα στέφανα — τὸ ἀγκαθένιο στεφάνι τοῦ ἔρωτα — καὶ μᾶς ἀνέβασαν, θέλοντας καὶ μὴ στὸ Γολγοθά.

Στὴν ἀρχὴ ὅλα μᾶς φαινόταναν ὄραζια, ἀλλήμονο ὅμως τότε καταλάβαμε τὸ χαμὸ τοῦ ἔρωτά μας ὅταν μισράθηκαν τὰ νερατζάνθηα καὶ μείνανε σφιχτοδεμένοι μὲ τὰ σύματα ποὺ ζράταναν τὰ μισρωμένα λεμονολούδα...

Ἐπίτησα.

Μὰ μέσα στὸ μυαλό μου στριφογύριζε τὸνετρο ἀκόμα, τὸ περιεργο ὄνειρο, ὅταν ἀκούω κάτω ἀπὸ τὰ παρὰθύρα μου ὄργανα καὶ τραγουδία σκόβο καὶ τί νὰ ἰδῶ ; Πέραγε κάποιος γάμος.

Τὶ εἰρωνεία, Θέ μου I

ΓΙΑΝ, ΑΠΟΣΠΕΡΟΣ